

ÎNCHEIERE

03 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Victor Burduh
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Întreprinderea Individuală
„O.V. Bucur”

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe
Acțiuni „Regia Apă-Canal Orhei” împotriva Întreprinderii Individuale „O.V.
Bucur” cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 13 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău prin care a
fost admis apelul declarat de Societatea pe Acțiuni „Regia Apă-Canal Orhei”,
casată hotărârea din 12 decembrie 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Central și
emisă o nouă hotărâre,

c o n s t a ț ă :

La 28 noiembrie 2017 SA „Regia Apă-Canal Orhei” a depus cerere de
chemare în judecată împotriva ÎI „O.V. Bucur” cu privire la încasarea datoriei și a
cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a fost invocat că la 26 iunie 2017, la spălătoria auto din
str. XXXXX ce aparține ÎI „O.V. Bucur”, colaboratorii SA „Regia Apă Canal-
Orhei” au întocmit Actul de depistare a consumului fraudulos nr.00006 privind
conectarea neautorizată la rețeaua publică de canalizare.

La 30 iunie 2017 Actul de depistare a consumului fraudulos nr.00006 din 26
iunie 2017 a fost examinat la ședința Comisiei Speciale al Regiei Apă-Canal Orhei,
unde membrii comisiei au decis de a include la calcul, un volum de ape uzate în
mărime de 744 m³ în sumă de 37497,60 de lei.

A mai menționat reclamanta că, calculul consumului fraudulos s-a efectuat în
conformitate cu prevederile art. 26 pct. 12 al Legii nr.303 din 13 decembrie 2013
privind serviciul public de alimentare cu apă și de canalizare și pct. 125 al
Regulamentului cu privire la serviciul public de alimentare cu apă și de canalizare
aprobat prin hotărârea nr. 271 din 16 decembrie 2015 a Agenției Naționale pentru
Reglementarea în Energetică, în funcția de secțiunea branșamentului, viteza
mișcării apei și durata consumului fraudulos.

La 30 iunie 2017 a fost emisă factura fiscală seria JU2106749 pe care pârâtul
a primit-o la 18 iulie 2017 prin poștă. Regia Apă Canal-Orhei a solicitat pârâtului
în scris să achite benevol suma datorată, cerință care a fost ignorată de acesta.

A relatat că, prin notificarea nr. 1059 din 18 octombrie 2017 remisă pârâtului, Regia Apă Canal-Orhei a intervenit către administratorul ÎI „O.V.Bucur” cu solicitarea executării benevole extrajudiciare a datoriei restante, prin decontarea la contul regiei a datoriei în sumă de 37497,60 de lei, cerință care a rămas fără răspuns.

A solicitat reclamanta încasarea din contul ÎI „O.V. Bucur” în beneficiul SA „Regia Apă-Canal Orhei” a datoriei restante în sumă de 37497,60 de lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 12 decembrie 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Central acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 14 decembrie 2018 SA „Regia Apă-Canal Orhei” a declarat apel împotriva hotărârii din 12 decembrie 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Central, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admiterea a acțiunii.

Prin decizia din 13 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de SA „Regia Apă-Canal Orhei”, s-a casat hotărârea din 12 decembrie 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Central și s-a emis o nouă hotărâre prin care s-a admis acțiunea; s-a încasat din contul ÎI „O.V. Bucur” în beneficiul SA „Regia Apă-Canal Orhei” suma de 37497,60 de lei, cheltuieli de judecată în mărime de 1124,93 de lei și taxa de stat achitată la depunerea cererii de apel în sumă de 844 de lei.

În acest sens, instanța de apel a menționat că, prima instanță nu a constatat și nu a elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, fapt ce a dus la aplicarea eronată a normelor legale.

Astfel, instanța de apel a considerat că SA „Regia Apă-Canal Orhei” a acționat în conformitate cu prevederile legislației în vigoare, întocmind Actul de depistare a consumului fraudulos nr.00006 și înaintând spre plată suma de 37497,60 de lei, conform facturii fiscale seria JU nr.2106749 din 30 iunie 2017, pentru consumul fraudulos prin conectarea neautorizată la rețeaua publică de canalizare.

Totodată a indicat că Actul de depistare a consumului fraudulos (f.d.5), în baza căruia a fost emisă factura fiscală de achitare a sumei a fost contrasemnat de către colaboratorii ÎI „O.V. Bucur” – Nina Chirică, Tudor Raevschi, Vlad Știrbu și Ion Cazacu. În altă ordine de idei, este de menționat că administratorul ÎI „O.V. Bucur”, Bucur Constantin, a participat la ședința Comisiei Speciale al Regiei Apă-Canal Orhei din 30 iunie 2017 la care s-a pus în discuție Actul de depistare a consumului fraudulos nr.00006, dar nu a prezentat careva probe referitor la ilegalitatea și netemeinicia constatărilor consumului fraudulos prin conectarea neautorizată la rețeaua de canalizare, precum nici nu l-a contestat în instanța de judecată, în ordinea contenciosului administrativ, deși legea îi permite acest lucru.

Instanța de apel a concluzionat că, dat fiind faptul că din materialele dosarului s-a constatat faptul conectării neautorizate de către ÎI „O.V. Bucur” la rețeaua de canalizare, iar SA „Regia Apă-Canal Orhei” întemeiat și în conformitate cu prevederile legale, respectând competența și procedura stabilită, a întocmit Actul de depistare a consumului fraudulos nr.00006 privind conectarea neautorizată la rețeaua publică de canalizare și a emis factura de consum fraudulos, care nu au fost

contestate în instanța de judecată, adică sunt valabile, acțiunea urmează a fi admisă.

La 13 mai 2019 ÎI „O.V. Bucur” a declarat recurs împotriva deciziei din 13 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe. Totodată a solicitat încasarea din contul SA „Regia Apă-Canal Orhei” a tuturor cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, menționând că instanța de apel a încălcat normele de drept material și a apreciat arbitrar probele.

Astfel a relatat că instanța de apel eronat a ajuns la concluzia că actul de depistare a consumului fraudulos nr.00006 din 26 iunie 2016 a fost contrasemnat de către colaboratorii ÎI „O.V. Bucur”- Nina Chirică, Tudor Raevschi, Vlad Știrbu și Ion Cazacu, or, după cum se atestă chiar din actul enunțat, persoanele date nu sunt colaboratori ai recurenteii, dar personalul operatorului SA „Regia Apă-Canal Orhei”. Adică, în realitate actul nu a fost semnat de către reprezentantul întreprinderii, Constantin Bucur sau de către alt angajat al acesteia.

Totodată, a specificat recurenta că instanța de apel nu a constatat că din groapa de canalizare în care se stochează apa ca urmare a prestării serviciilor de spălătorie auto de către ÎI „O.V. Bucur” nu există scurgere externă spre rețeaua publică de canalizare, gaura fiind betonată toată.

A indicat că de fapt ÎI „O.V. Bucur” are rețea proprie de alimentare cu apă (fântână), cât și groapă în care se stochează apa, care ulterior este evacuată cu ajutorul autocamionului de către SRL „Saturn” cu care recurentul are încheiat contract de prestări servicii.

Mai afirmă că în cazul în care ÎI „O.V. Bucur” ar fi fost conectat neautorizat la rețeau publică de canalizare ce aparține SA „Regia Apă-Canal Orhei”, ultima era să lichideze instalațiile neautorizate, cheltuieli ce urmau a fi puse pe seama recurenteii, iar ÎI „O.V. Bucur” avea să fie sancționată contravențional pentru acest fapt, acțiuni ce nu au fost întreprinse de intimat, deoarece recurenta după cum s-a stabilit prin procesul-verbal privind constatarea stării de fapt din 17 septembrie 2018, întocmit de executorul judecătoresc Victoria Țarină, stochează apa în groapă ce nu are scurgere externă către sistemul public de canalizare.

În contextul prevederilor art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la data de 13 martie 2019.

Materialele cauzei atestă că decizia instanței de apel a fost expediată părților la data de 27 martie 2019, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurentă la dosar lipsesc.

Astfel, recursul declarat la data de 13 mai 2019, este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de ÎI „O.V. Bucur”, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sânt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă

încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de ÎI „O.V. Bucur”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes

(cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a recunoaște recursul declarat de ÎI „O.V. Bucur”, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Întreprinderea Individuală „O.V. Bucur” împotriva deciziei din 13 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Victor Burduh

Galina Stratulat